

(dokončení ze str. 3)

Benedikt XVI. říká: „Kněz je vyňat ze souvislostí světa a darován Bohu, aby právě tak, počínaje od Boha, byl k dispozici pro druhé, pro všechny.“ Co má tedy dělat? Co je jeho úkolem? Má hlásat lidem Boží moudrost a pravdu živého Boha, má lidem přinášet milosrdenství Boží, tajemství živého Boha. Z druhé strany má předkládat Bohu přání a potřeby lidí, jejich hříchy, jejich radosti a utrpení. To je jeho poslání, všechno spojit a zahrnovat do vztahu s živým Bohem. To je jeho velký životní úkol v každé době.

Proto Vám kněžím děkujeme.

- děkujeme, že jste nám k dispozici a to „pro všechny“ a „pro“ každého, ať už jsme vám duchovně blízcí a ochotní ke spolupráci nebo ti vzdálení, nepřítomní, lhostejní, hledající,
- děkujeme vám za všechny modlitby za nás i za Boží požehnání, jinak bychom byli ještě horší než jsme,
- děkujeme za slavení mší svatých, za udílení všech svátostí a přípravy na ně, za službu nemocným, za rozloučení s našimi zemřelými,
- děkujeme za vyučování dětí, za práci s mládeží, aby se nedělo tak často – vychodil jsem náboženství ve škole a končím...,
- děkujeme vám za slova moudrosti, rady, za porozumění, povzbuzení i napomenutí,
- děkujeme za všechny vaše duchovní podněty, ty semínka..., to zavlažování...,
- děkujeme za vaši přívětivost, ochotu, laskavost, velkorysost, humor,
- za všechnen čas, který nám dáváte, za trpělivost s námi všemi a vloženou námahu.

Děkujeme také za farní programy, nabídky, společenství, setkání... za opravy kostelů a kaplíček... bylo by toho hodně.

Poděkujeme také všem maminkám, které se dokáží svých synů vzdát, nelpět na nich a odevzdat je Bohu. Díky. Svět i církev je potřebuje.

Ale nezapomínejme, že kněz je také člověk. V běžném životě někdy bývá zvykem kněze hodnotit, porovnávat, posuzovat, nezřídká kritizovat. Kněžím je potřeba vyprošovat nejen zdraví a sílu, aby vydrželi vlastní nebo cizí slabosti či různé krize, ale především to, aby byli co nejvíce sjednoceni s Ježíšem. Aby v něm nalézali svou pravou kněžskou identitu, která je naplní radostí a pokojem. Vždyť do jakých situací a stavů je Pán denně posílá s jiskřičkami své zapalující lásky a naděje...

Proto na ně častěji ve svých modlitbách myslíme, aby jim Pán, který je povolal, dal všechno potřebné pro jejich nelehkou službu a vůbec jejich kněžský život.

Vyprošujeme jim hojné milosti a Boží požehnání, srdce stále naplněné pokorou a láskou a stále plnost Ducha svatého. Ať jim Pán navzdory běhu všedního dne a plnění četných povinností poskytne i potřebný čas ke ztišení, k modlitbě. I k zotavení.

Musí toho stihnout dost. Vyprošujeme jim také hodně odvahy a vytrvalosti, aby přes různá nepochopení, životní obtíže a zkoušky, zůstali věrní poslání, které přijali. Jak píše Josef Hlouch: „Svět, okouzlený tolika úspěchy techniky a umění, nepřestaneme na dně nesmrtelných duší toužit po jiné podívané: vidět následovníky Krista, vidět živé obrazy – Krista.“

Musela jsem se do toho prázdného kostela po mši znovu vrátit. Znovu se podívat na ten obraz, ten obličej – byl jasný, klidný, zářivý. Vyzařoval krásu toho, co je v životě spravedlivé a pravdivé. Svátý Jan Maria Vianney. V myslí se mi ozvala jeho věta, která mi v paměti odněkud utkvěla: „Kdybych už byl jednou nohou v nebi a bylo mi řečeno, abych šel znovu na zem, abych obrátil byt' jen jednoho hříšníka, vrátil bych se.“

Věrnost Kristova, věrnost kněze. Tímto heslem je veden Rok kněží. Svátý otec ho svěřil Panně Marii. Ať Vám Pán stále žehná a Panna Maria ať Vás provází a chrání.

S úctou a vděčností za farníky

***

Svatí Římského kánonu: Sv. Kliment

„Po Anaklétovi, třetím následujícím po Apoštolech, nastoupil Kliment. Také Kliment viděl blahoslavené Apoštoly a stýkal se s nimi. V jeho uších ještě zněla kázání Apoštolů a před očima měl jejich tradici. A nebyl sám, neboť v jeho době žili ještě mnozí, vyučení od Apoštolů. Za Klimenta došlo k velké roztržce mezi bratry z Korintu; římská církev jim napsala velice různý list, kterým je volala k pokoji a k oživení víry a tradice, kterou nedlouho předtím obdrželi od Apoštolů.“ Tak píše o třetím Petrově nástupci sv. Irenej 70 let po Klimentově smrti. Jeho výpověď se navíc shoduje se svědectvím Egesippa, muže který pobýval v Římě v polovině 2. století a zažil ještě Klimentovi současníky.

Podle chronologie stanovené Eusebiem stál Kliment v čele římské církve v 90. letech 1. Století. O životě sv. Klimenta se mnoho neví. I letmý pohled na jeho list rozhádaným křesťanům do Korinta udívá mimořádnou znalostí starozákonních textů. To vedlo badatele k názoru, že Kliment nebyl pohanského nýbrž židovského původu. Někteří se domnívají, že šlo o syna některého z propuštěnců císařského dvora, tedy otroka, který dostal svobodu. Origenes ztotožňuje Klimenta s mužem, jehož připomíná sv. Pavel v listu Filipánům (4,3), což bylo přijato do liturgických textů na svátek sv. Klimenta 23. listopadu. Z dalších údajů o jeho životě lze za přesnou informaci považovat snad jen Eusebiův údaj o jeho smrti v třetím roce vlády císaře Trajána, tedy v roce 101.

(pokračování příště)